

Tenké cáry mlhy vlály v záři pouličního osvětlení, ale brzy se rozptýlily i poslední zbytky. Nárazy větru byly stále silnější a věštily déšť. Vlhko jí ulpívalo na obličej, když se nakloněná dopředu prodírala víchrem, který fičel parkovištěm. V takový večer nebyl nikdo dobrovolně venku, dokonce ani žádní pejskaři nevyšli na večerní procházku. Řadové domky stály tiše ve tmě. Většina sousedů už šla spát. Jen v kuchyňském okně Busseho Gunnarssona dosud teple a pohostinně zářila lampa. Jako obyčejně seděl u stolu a luštil křížovku, s brýlemi posunutými na špičce nosu.

Její domek byl dosud temný, ale to se už brzy změní. Rozsvítí lampy, uvaří si konvičku čaje a připraví sendviče s vajíčky a kaviárem. Na malém stolku vedle křesla zapálí svíčku. Zamotá se do deky a zhlédne zprávy v jedenáct hodin. To bude příjemné. A potom si vlezle do postele, těšila se.

Vsunula ruku do schránky a vytáhla z ní poštu. Samé účty a reklama. Blížila se ke vchodovým dveřím a současně v kabelce šátrala po klíčích. V okamžiku, kdy chtěla klíč vsunout do zámku, zahlédla rychlý pohyb ve tmě vedle kůlny. Někdo skočil za ni a silným stiskem ruky přes její prsa ji tvrdě přitlačil ke svému tělu. Málem jí vyrazil dech. Síla mužových paží a pach jeho těla ji paralyzovaly. O odpor se pokusila teprve tehdy, když pochopila, co má násilník v úmyslu. Volnou rukou se jí muž snažil navléknout kolem krku šňůru, ale šla mu špatně přetáhnout přes její hlavu. Ne proto, že byl o dost menší, ale protože pootočila tělo a hlavou do něho vši silou vrazila, aby se uvolnila z jeho sevření. Vydal ze sebe jakýsi vrčivý zvuk a zasyčel,

ale udržel ji. Po krátkém zápase uspěl. Instinktivně zvedla ruku a vsunula ji pod šňůru. Celé přepadení bylo tak rychlé, že dosud neměla čas křičet o pomoc, ale teď se o to zoufale snažila. Hlas jí už ale nesloužil, jen slabě kvílela. Smyčka ji příliš tvrdě svírala. Cítila, že uvolnil stisk na prsou, aby ji mohl škrtit s větší silou. I když si stále na krku držela ruku, už se jí nedostávalo kyslíku. Měla černo před očima, pochopila, že za okamžik ztratí vědomí.

Volnou ruku se jí podařilo vsunout do kapsy, horečně v ní tápala. Kapesník, krabička pastilek, zapalovač... copak to tam nemá? To snad ne! Rostla v ní panika. Sáhla snad do jiné kapsy? Bolest byla k nevydržení a už skoro nedýchala.

Konečně nahmatala klíč od auta. Rozpoznala malý váleček, který byl připevněn na kroužku. Třesoucími se prsty ho stiskla. Při prvním pokusu se jí smekl palec, ale s vypětím posledních sil se to podařilo napodruhé.

Houkání alarmu prořízlo ticho mezi řadovými domky. Cítila, že útočník ztuhl. Na několik vteřin ztratil koncentraci. V tom okamžiku zvedla nohu a vši silou vykopla dozadu. Podpatek jejích kozaček ho zasáhl pod kolenem. Škubl sebou a vykřikl. Uvolnil sevření. Potom uslyšela Bosseho Gunnarssona jak otevřel dveře a volá:

„Haló! Co se tu děje? Kdo zapnul alarm? Volám policii!“

A najednou už za ní nikdo nebyl. Zaslechla, jak bouchla vrátka, když je rozrazil a zmizel mezi auty na parkovišti.

„Haló, vy tam! Stůjte! Co tu děláte?“

Znovu hlas Bosseho. Požehnaný Bosse! Klesla na zem a snažila se volat o pomoc, ale dostala ze sebe jen slabé zachroptění.

Vyvázla. Žije!

Ruka křečovitě svírala malý váleček, který jí zachránil život.

Řev alarmu přestala slyšet až v okamžiku, kdy se kolem ní rozprostřela tma.

Irena Hussová nebyla ranní ptáče, ale byla i taková rána, kdy ji vážně napadalo, že by to měla změnit. Jako třeba právě dnes. Vzduch byl křišťálově čistý se zbytky jinovatky po studené noci. Nad horizontem plál východ slunce intenzivní zlatou barvou. Může být lepší začátek dne?

Zastavila se na nejvrchnějším schodě, přitáhla si k tělu župan a zhluboka se nadechla. Vlhko po včerejším dešti zesilovalo vůni. Zahrádka vypadala svěží, jako by naposledy zaprotestovala proti neúprosně se blížícímu podzimu. Nádherné podzimní astry temně rudě zářily v hliněných květináčích po obou stranách schodů. Letos opravdu nádherně vykvetly.

V pantoflích došla k nízké brance a natáhla se k rouře na noviny, která byla připevněná na sloupku. Když se otočila zpět, zarazila se. Několik vteřin jí trvalo, než si uvědomila, že malá zahradní lavička, jež stávala mezi dvěma kuchyňskými okny, je přesunutá. Nyní ležela v záhonku pod jedním z oken. Nově vysazené keříky růží byly pošlapané, některé větvičky polámané. Irena lavičku rozzlobeně zvedla a postavila zpět na místo u zdi. To je divné, přece tu včera večer stála.

„Já si myslím, že ano,“ mínil Krister, když se ho na to o chvíli později zeptala. Stál u sporáku a smažil vejce. Na talíři už ležela dokřupava opečená slanina a nakrájená rajčata. Zbytečná námaha, pomyslela si Irena. Jí už několik desítek let k snídani stačily tři šálky černé kávy a jeden nebo dva sendviče se sýrem. Ale její manžel si teď usmyslel, že její zvyklosti jsou naprosto zhoubné. Možná byly, ale jí

to tak vyhovovalo. Když se Irena zajímala, proč si myslí, že osmažená slanina a vejce jsou tak zdravé, nedokázal odpovědět a nebral její argumenty o vysokém obsahu cholesterolu na zřetel. Dělají to tak přece všude na světě, říkával. Po pravdě řečeno zhubnout by potřeboval on, ne Irena.

Položil před ni talíř se snídaní a ona jako obvykle zatoužila, aby se stala vegankou jako Jenny. Dcera jí byla už skoro deset let. V současné době studovala v jedné hotelové škole v Amsterdamu na vegetariánskou kuchařku. Specializovala se na veganskou stravu. Jenny šla v otcových stopách, i když ne přesně tak, jak by si sám představoval.

„Ale připuště, že je to opravdu divné, že někdo tu lavičku přesunul,“ dorážela na Kristera.

„Ech, to nejspíš Viktor a jeho kamarádi trochu lumpačili,“ mumlal.

„Proč by měl Viktor..., no, možná ano.“

Chlapci ze sousedního domu bylo deset a s kamarády neustále pobíhali po pozemcích sousedů. Irena si však byla jistá, že žádného většího vandalství nebyli schopni a s většinou sousedů žili v míru. Proto teď dobře nechápala, proč by lavičku odstěhovali a hodili do keříků růží. Případalo jí to naprosto nesmyslné. Kuchyňské okno bylo tak nízko, že by se Viktor klidně mohl podívat dovnitř, kdyby chtěl. Nemusel by se ani stavět na špičky.

Odsunula úvahy o lavičce stranou a nalila si třetí šálek kávy.

Nazítří se probudila už v sedm, ačkoli byla sobota. Včera večer končil Krister v restauraci hodně pozdě. Z vedlejší postele slyšela pravidelné oddechování a bylo zřejmé, že její manžel bude ještě hezkou chvíli spát. Opatrně se vysoukala z teplé postele. Když byla hotová s ranní toaletou, navlékla se do běžického oblečení a navyklým pohybem si

přetáhla elastickou ochranu přes kolena. V poslední době ji kolena při běhu bolela, pokud si je tedy nechránila. Stárneme, říkala si trpce.

Otevřela venkovní dveře a seběhla ze schůdků. Dole se zastavila a několik vteřin mlčky zírala před sebe. Nádherné podzimní astry někdo vyškubal z květináčů a rozházel po trávníku.

„Viktor by nikdy nic takového neudělal!“

Sousedka Malin, Viktorova matka, překřížila paže na prsou. Vypadala velice rozčileně. Irena se snažila o vlídnější tón.

„Po pravdě řečeno, já sama tomu také nevěřím, ale...“ začala.

„Tak proč za mnou chodíš a stěžuješ si, když tomu ani sama nevěříš!“ zasyčela Malin.

Tohle pro sousedské vztahy nebude dobré, říkala si Irena. A navíc se asi nic důležitého nedozví, konstatovala jako profesionálka.

„Já ho neobviňuju. Jen bych ráda tuto možnost vyloučila a zeptala se ho, jestli on sám něco neví,“ snažila se situaci zachránit.

„Zatracená policajtko,“ vrískla Malin a zabouchla jí dveře před nosem.

Že by šlo o zneužití postavení? Do jisté míry její rozčilení Irena chápala, ale zdálo se jí, že to Malin zbytečně nafoukla. A proč, pokud si byla tak jistá synovou nevinou?

Jako na zavolanou právě přicházel Viktor. Otevřel vrátka a mile se na ni usmál.

„Ahoj,“ pozdravil.

„Ahoj Viktore. Poslyš... ptala jsem se na něco tvé maminky. Hrozně se na mě ale rozzlobila.“ Viktorův úsměv v tu ránu pohasl. Irena se na něho povzbudivě usmála a přá-

telsky dodala: „Abys rozuměl, někdo nám dělá na zahradě podivné věci. Přemístil naši malou lavičku a polámal kytky. Jen bych se tě chtěla zeptat, jestli o tom něco nevíš.“

Chlapec zavrtěl hlavou a vypadal velice překvapeně.

Irena mu pohlédla do tváře a znovu se usmála. Tvářil se trochu nejistě, ale rovněž se usmál. Takhle nevypadal desetiletý provinilec.

Pokud to ale nezpůsobil Viktor, kdo tedy?

*M*ůj miláček oslavuje. Strašně to nemám rád. Muži a ženy jsou spolu, všichni drží v rukou sklenice. Alkohol. Neved' ji v pokušení a ochraň ji od všeho zlého.

Jsem tu pro ni a ona ví, že nad ní bdím. Jsme spojeni naší láskou. Až na věky – amen.

Dva muži a dvě ženy. Sedí u stolu a jedí. A také pijí alkohol. Musí pryč z jejich zhoubného vlivu. Pošlu za tebou anděla, který tě bude ochraňovat a zavede tě na místo, které určím. Postarám se o tebe, miláčku. Jsme na věky spojeni naší láskou.

Jsem tady a bdím.

Ta druhá dvojice už odešla, ale on ne. Líbají se... a ještě víc. I když zhasl lampy, všechno vidím. Rozpustila si vlasy. Začal ji svlékat. Její prsa jsou veliká... a odporná. Teď ukazuje své pravé já. Fasáda popraskala. Vypadá jako čarodějnice, jako skřet.

Nemá právo na život.